

תורה למשפחה קליפון על האישור לשה"מ ב"מ

גליון קמ"ד
שנה ד' תשע"ה

סיפורי צדיקים

י"ל לע"נ הרה"ח ר' הלל ד"ל בן ר' פינחס נחום המבורגר שיבלט"א

סיפורי חז"ל

ויבא את הארון אל המשכן (מ' כ"א)
כשרצה שלמה להכניס את הארון לבית המקדש אמר "שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם" שהיו הפתחים שפלים ואמר "הנשאו פתחי עולם ויבא מלך הכבוד" אמרו השערים מי זה מלך הכבוד? שחשבו שעל עצמו אומר כן, מיד בקשו השערים לירד עליו ולרוצץ את ראשו, אילו לא אמר "ה' צבאות הוא מלך הכבוד סלה" חזר ואמר "ה' עוזו וגבור ה' גבור מלחמה שאו שערים ראשיכם" אמר לשערים התגדלו שמלך הכבוד עליכם מיד חלקו לו כבוד ונשאו עצמן ונכנס הארון. אמר להם הקדוש ברוך הוא אתם חלקתם לי כבוד חייכם, כשאני אחריב את ביתי אין אדם שולט בכם, תדע שכל כלי המקדש גלו שנאמר "ויתן בידו את יהויקים מלך יהודה ומקצת כלי בית האלקים" אבל שערי בית המקדש במקומם נגזזו שנאמר טבעו בארץ.

(מד"ר ט"ז - י')

פרשת השבוע

ושאלו לעיני כל הפריצים: מושקה, האם אתה נאמן לי? וודאי, אדוני הפריץ השיב היהודי, בשביל הפריץ שלי אני מוכן ללכת באש ובמים, אם כן אמר הפריץ, אני דורש ממך שתמיר את דתך ותקבל את הדת שלנו. נודעו היהודי מאד, עמד מהרהר ומהרהר, ואינו יודע מה יעשה, אבל בסופו של דבר גבר עליו הפחד ובקול רועד ובחצי פה אמר: מסכים. הלך הפריץ והטביל אותו לנצרות. לאחר זמן שלח אליו הפריץ לקרוא לו ואמר: יודע אני מושקא, ואני מבין שמצפונך מציק לך מאד, אני מרשה לך לחזור ולהיות שוב ליהודי, רץ היהודי מלא שמחה אל ביתו ובישר לאשתו את הבשורה הטובה, שהנה הפריץ מרשה להם לחזור ולהיות יהודים, אשתו במקום שתשמח, פרכה ידיה ואמרה: אבוי, מה נעשה? ימי הפסח קרבים ובאים, ומאין ניקח לכל ההוצאות המרובות, מצות, יין, כלים של פסח, מי כבר מדבר על נקיון כל הבית לפסח? אמרה האשה: מושקא, רוץ מהר אל הפריץ ובקש ממנו שירשה ויניח לנו להוסיף ולהיות גוים עד לאחר הפסח. הבין החוכר היהודי את המשל וקיבל על עצמו שמירת שבת כהלכתא ללא סייג.

ששת ימים תיעשה מלאכה (ל"ה - ב') מסופר: אל הרה"ק רבי שר שלום מבעלזא זיע"א בא יום אחד יהודי חוכר, שאלו הרבי אם הוא מתפלל כל יום? אם הוא נזהר בכשרות? שומר שבת? וכדומה. השיב לו החוכר באנחה שהוא משתדל, אלא שאין בידו לשמור את השבת מפני שהעבודה בשדה אינה סובלת דיחוי והיא דוחקת. הוכיח אותו הרבי והסביר לו מה גדולה קדושת השבת, ומה גדול העונש על חילול שבת, ישב החוכר מהרהר בתשובה ואמר: רבי קדוש מקבל אני על עצמי להיות שומר את השבת מעתה ואילך כל השנה, חוץ מעונת הקציר שזו עונה בוערת. פנה אליו הצדיק ואמר: אספר לך מעשה: יהודי אחד היה חוכר אצל פריץ, ויהי היום, והפריץ עשה משתה גדול לכל הפריצים שבסביבה. כטוב לבם ביין התחילו כרגיל לדבר על היהודים, כל פריץ הילל ושיבח את היהודי שלו, שהוא חכם ונאמן עד מאד. אמר להם הפריץ בעל המשתה: יהודי נאמן כמו שלי אינו בנמצא כלל. אין לך דבר שלא יהיה מוכן לעשות למעני. "אפילו להשתמד?" שאל אחד המסובים. אמנם כן, ענה הפריץ, ומיד שלח לקרוא אליו את החוכר

זמני השבת

זמני יציאת השבת:
ירושלים: 6:23 ת"א: 6:24 ר"ת: 7:00

פרשת ויק"פ - פרה

זמני כניסת השבת:
ירושלים: 5:09 ת"א: 5:24

מעשה שהיה

שכל גודלה כזית ואולי קצת יותר? בהיותו לבדו בתאו היה מוציא את היהלום מהכיס שם אותה על השולחן, כאשר היה יושב לאכול היתה האבן מונחת לידו על השולחן. פעם כאשר מוטל בירך את ברכת המזון נכנס המשרת כדי להוריד את המפה מעל השולחן, הוא לא שם לב ליהלום, לקח את מפת השולחן וניער אותה החוצה דרך החלון לתוך הים, היהלום של מוטל עף הימה יחד עם הפירורים. כאשר תפס מה שקרה קפא מוטל על מקומו, הוא רצה לצעוק הצילו ולהתנפל על המשרת, אולם התאפק לאחר שהבין כי הענין ממילא אבוד, מה כבר יעזרו כאן כל הצעקות? הוא ישב על מקומו כמאובן כשמחשבה אחת מנקרת במוחו, ה' נתן ה' לקח, בכך הוא הרגיע את עצמו וסיים את ברכת המזון. מוטל החליט כי לא יספר לקברניט על מה שקרה, הוא הרי לא יכול להחזיר לו את האבידה שאבדה לו, ומה טעם בדיבורים, בבואו ללונדון חשב יצטרך להלוות כסף אצל הקרוב של סוחר התכשיטים כדי לשלם לקפטן את תמורת הכרטיס. אולם טרדה אותו המחשבה כי מצבו עתה גרוע יותר מכפי שהיה לפני שמצא את היהלום, עתה הוא נכנס לחובות עצומים ואין כל סיכוי שאי פעם יוכל לשלם אותם, אולם למרות הכל לא נפל מוטל לזרועות היאוש, השם הרי כבר עזר לו פעם, ובוודאי לא ינטוש אותו גם עתה בעת צרה.

פעם בטיילו על הסיפון העליון פגש מוטל את קברניט האניה, הם ברכו איש את רעהו לשלום ידידותי והקפטן הזמין את מוטל להכנס לתאו, הוא העמיד משקה על שולחן עם שתי כוסות, וכיבד את מוטל לשתות לחיים, מוטל סירב באדיבות, אך הקפטן לא טמן את ידו בצלחת והריק לקירבו כוס אחרי כוס, לאחר מכן פנה אל מוטל ואמר לו: ראה נא ידידי אני עשיתי לך טובה ועתה הגיעה השעה שאתה תגמול לי טובה תחת טובה. מוטל הרים את גבותיו בתמיהה איזו טובה הוא יכול לעשות לקפטן של האניה? סיפר לו הקברניט כי מלבד הסחורות הרבות שהאניה מובילה ואשר רשומות כחוק בספר האניה, הוא מוביל עמו גם סחורה פרטית משלו שאינה רשומה בספרים, זוהי סחורה יקרה ששווה את משקלה כזהב, אולם הבעיה היא שהוא בתור קברניט הספינה, אסור לו להוביל סחורה פרטית משלו, מלכתחילה הוא חשב להחביא את הסחורה ולנסות להבריחה, אולם הגיע למסקנה שבכך הוא מסתכן סכנה כפולה לא זו בלבד שחירימו את הסחורה אם יגלו אותה, אלא הוא יקנס בקנס כספי כבד והדבר לא יוסיף ליוקרה שלו כקברניט. משום כך הוא הגיע למסקנה שעדיף שירשום את הסחורה על שם מישוהו, למשל על שם מוטל והוא יהיה זה שישחרר את הסחורה מהמכס ויוריד אותה מן האניה, יחד עם זאת הוא גם נותן לו את ההרשאה למכור את הסחורה כראות עיניו, ולקחת לעצמו מספר אחוים כדמי תיווך, ברור שהענין חייב להיות בסוד כמוס, אני נותן בך אמון מלא אמר הקברניט למוטל, האם אתה מסכים לעשות אתי עסקה? למוטל לא נדרש זמן רב כדי להחליט, הוא ראה מיד כי מן השמים שלחו לו כאן עסק טוב שאולי יפצה אותו במידת מה על ההפסד הגדול, ואפילו אם לא יכסה הכסף שיקבל מדמי התיווך את כל הפסדו, הרי שיספיק לפחות לחזיר את ההלוואה שלקח ואולי יישאר בידו משהו, אני מסכים ברצון השיב מוטל לקברניט והבטיח לו כי מצידו יעשה הכל כדי שהעסקה תגמר בטי טוב, אחרי שהסכימו ביניהם מסר הקברניט למוטל צרור מסמכים והסביר לו מה עליו לעשות כדי לשחרר את הסחורה ולבצע את חלקו הוא בעיסקה הם סכמו ביניהם שמקץ שבועיים אחרי הגיעם ללונדון יבוא הקפטן לכתובתו של סוחר היהלומים שם הוא יפגוש את מוטל ויתחשבנו ביניהם.

מקימי מעפר דל מאשפות ירים אבין

שמו היה מוטל מרדכי, מקצועו היה כורה חול ועושה טיט, אולם בעיירה הקטנה לא היה ביקוש רב לסחורתו וממילא הרוויח בקושי את פרנסתו ללחם צר ומים לחץ, לעתים גם הלחם לא הספיק לפי הטף, והנה הילדים גדלים ועוד מעט כבר צריך לדאוג לשידוך הגון לבתו, והאשה לא מרפה ואומרת: נו מוטל מה יהיה עם הבת שלנו? ומוטל חולם על בחור ישיבה תלמיד חכם, אולם מי ירצה להשתדך עם אביון כמוהו? כך עוברים הימים, מוטל חופר חול ומערבב טיט, הילדים גדלים ואין תקווה נראית באופק, לשאלותיה החוזרות של אשתו, הוא רק מושך בכתפיו ואומר אל דאגה ה' לא יעזוב אותנו, אל תסמוך על נסים, אומרת לו אשתו, מוטב שתאמר תהלים, דבר זה לא צריך לומר למוטל פעמיים התהלים הוא מפלטו, בו הוא התנחם כל פעם שהיה קשה לו על הנשמה.

ויהי היום ומוטל חופר על שפת הים, לפתע נתקל כלי החפירה שלו במשהו קשה, הוא מרים את החפץ הנראה כחתיכת זכוכית, מוטל כבר רוצה להשליך אותו, אולם נמלך בדעתו ומכניס את הזכוכית לכיסו, ימים אחדים התהלך מוטל כשהזכוכית בכיסו, עד שאזר עוז ונכנס אל סוחר התכשיטים היחיד של העיירה, הניח את הזכוכית על השולחן ושאל את הסוחר שיואל לומר לו מה זה, בדק הסוחר, מירק, שפסף וליטש את הזכוכית, עד שהיא בהקנה וזרחה בכל הדרה, והסוחר מלא השתוממות, זהו יהלום אמיתי, מוטל, יהלום כה גדול אני עוד בחיים שלי לא ראיתי. כמה אתה מוכן לתת לי תמורת היהלום? שאל מוטל, לי אין אפילו החלק העשירי של הסכום שיהלום זה שווה, אמר לו הסוחר, מוטל אתה התעשרת בין רגע, מרגע זה הנך נמנה על בעלי בתים החשובים ביותר בעיר. ומה אני עושה עם האבן? המשיך מוטל לשאול לענין, כשהוא עדיין אינו מאמין כי המזל האיר לו פנים, עצתי היא, אמר סוחר התכשיטים, שתיסע ללונדון, שם תפגוש קרוב משפחה שלי שהוא סוחר יהלומים גדול, הוא ימצא לך קונה ליהלום שלך. איפה זה לונדון? המשיך מוטל לשאול שאלת תם. הוא היה איש העיירה שמעולם לא יצא חוץ לגבולותיה. עתה פתאום אומרים לו לנסוע ללונדון, איפה זה לונדון? לונדון רחוקה מאד מכאן אמר לו הסוחר, אולם אל לך לדאוג גביר שכמוך יכול לנסוע בלי בעיות, אני אלווה לך את הכסף הדרוש לנסיעה ולהצטיידות בבגדים מתאימים, אחרי שקרוב משפחתי ימכור לך את היהלום, בקש ממנו שבחלק מהכסף יקנה לך אבנים קטנות יותר, אותן תביא אתך ואנחנו נעשה עסק משותף, ומי יודע אולי אפילו נהיה מחותנים, כוונתי הבן שלי עם הבת שלך. על שידוך מכובד שכזה לא חשבתי לרגע השיב מוטל, אני מצידו בוודאי מסכים.

מוטל החל מיד בהכנות לנסיעה הוא קנה בגדים חדשים ויצא לדרך, תחילה היה עליו לנסוע בעגלה עד תחנת הרכבת הקרובה, משם ברכבת עד עיר הנמל ושם עליו היה להפליג בספינה שתביא אותו לאנגליה, אולם עד שהוא הגיע לעיר הנמל גילה כי כספו אול כמעט לחלוטין ולא נשאר לו מספיק כדי לקנות כרטיס לנסיעה, הידיעה כי בלונדון יקבל סכום כסף גדול נתנה לו את העזו לגשת לקברניט של הספינה שעמדה להפליג לאנגליה, הוא הציג את עצמו סיפר לו מה קורה עמו וביקש שיתן לו כרטיס נסיעה שאת תמורתו ישלם בלונדון, הקפטן הסכים ברצון ונתן למוטל מקום טוב במחלקה הראשונה של האניה על הסיפון העליון, מוטל מטייל לו להנאתו על הסיפון העליון ולבו מלא על גדותיו כשהוא חושב על נפלאות הבורא ומעשיו בים וביבשה, מצב רוחו טוב והלא דבר הוא, מי היה מאמין איזו מהפכה מסוגלת להכניס לחיי האדם אבן מנצנצת

צישל ונמשל

אלה פקודי המשכן משכן העדות (ל"ח – כ"א)
גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון

הגה"ק המגיד מדובנא זיע"א המשיל על זה משל: מעשה בעשיר ונגיד אחד, שחיפש שידוך נאות לבנו שהיה מושלם בכל המעלות, הציעו לפניו את בתו של פלוני בעל בעמיו, החליט לעמוד על טיבו של המיועד להיות מחותנו. הגיע לביתו ואורו עיניו, הוגש כיבוד בכלי בדולח, כסף וזהב, ולכל אשר הביטה עינו ראה חפצי ערך המורים על רחבות ידיים ועושר מופלג, היה זה ממש בבחינת ענבי הגפן בענבי הגפן, והשידוך קם והיה בסימן טוב ובמזל טוב. עברו כמה שבועות ואבי החתן החליט לעלות לבית המחותנים כדי לקבוע תאריך לחתונה, ולשוחח אודות כל הפרטים. כשעלה לביתם חשכו עיניו, חפצי הערך נעלמו ואינם, המזנון היה ריק בלא זכר לכלי הכסף והבדולח, גם הכיבוד הוגש בכלים פשוטים, המחנות עצמו היה זעום פנים ודעתו הייתה פזורה עליו. לא התאפק העשיר ושאל: מדוע פניך זועפות ואיפה כל הכלים הנאים? נענה הלה ואמר, הלא זו סיבת מבוכתי, הציעו לי עסקה שתניב רווחים רבים, והיה עלי לגייס סכום כסף גדול מאד, על כן נתתי את הכלים בעבט כמשכון להלוואה. נאנח המחנות אנחת הקלה ואמר: אם כך הרי אין זו בושח, כבר חששתי כי הכלים היקרים שראיתי אצלך לא היו שלך, אלא שאלתם אותם כדי להעמיד פנים שאתם אמידים ועשירים, והייתה זו הונאה ומקח טעות, אבל אם הכלים היו שלכם ונתתם אותם כמשכון, העסקה תניב רווחים ואתם תפדו את הכלים, ועוד תוסיפו עליהם כהנה וכהנה.

הנמשל: אף אנו עם ישראל נמצאים במצב כזה, אמנם בית המקדש התמשכן בעוונותינו הרבים, אבל לא איבדנו אותו כליל, אלא בבוא העת ירד הבית בנוי ומשוכלל מן השמים, והובטח לנו על ידי השי"ת, כי גדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הראשון.

ברדתו מן האגיה שם מוטל פעמיו לבית סוחר היהלומים שהיה קרוב משפחה של סוחר התכשיטים בעיירה שלו, הוא סיפר לו את כל קורותיו ואמר הבאתי אתי יהלום נהדר והגעתי עם סחורה שונה לחלוטין, אדם לעולם אינו יכול לדעת מאין תצמח לו פרנסה, העיר בתמימות, בעזרת סוחר היהלומים הוא שיחרר את המטען מן האגיה, ואף הצליח למכור אותה במחיר טוב הם התחלקו בדמי התיווך שהגיעו לסכום ניכר, את יתרת הסכום שמר מוטל עבור הקפטן יחד עם הסכום שהוא היה חייב לו תמורת כרטיס הנסיעה.

ביום שבו היה הקפטן אמור להגיע, לא יצא מוטל מהבית כל היום וחיכה לקברניט אולם הלה לא בא, כך עבר עוד יום ועוד יום, והאיש איננו, בסופו של דבר הלך מוטל לנמל כדי להתעניין מה קרה לקברניט? עובדי הנמל סיפרו לו כי לאחר שהקברניט הכניס את ספינתו לנמל הוא הלך כדרכו להתהלל בבתי המרווח הפזורים באיזור הנמל, הוא שתה לשכרה יומם ולילה וכך זה נמשך ימים אחדים, עד שבאחד הימים הוא הסתבך בתגרה עם כמה מלחים שיכורים, ומצא את מותו כשאחד מאנשי ריבו דקר אותו בסכין. אנשי שיחו ידעו לספר לו על הקפטן פרטים רבים נוספים, מתברר כי לאיש לא היתה כל משפחה, מעולם לא התחתן וגם לא היו לו ידידים קרובים. פירוש הדבר היה כי עתה לאחר שנרצח, הרי הוא מוטל הינו יורשו היחיד.

כאשר חזר לאכסניה שלו וסיפר את הדברים לסוחר היהלומים, ברכו הלה במזל טוב לבבי על הירושה הגדולה שנפלה בחלקו והשמחה היתה גדולה, כאשר הוא נפרד מסוחר היהלומים עמו הוא סיכם כי גם להבא יעשו עסקים משותפים יחד עם המחנות שלו לעתיד, ולפני שנסע נענה מוטל ואמר: אחרי ככלות הכל איני מבין את כל הענין, נניח שבגלל זכות כלשהי, או זכות אבות בוודאי שלא זכות אישית שלי, החליט ה' להרים אותי כמו שכתוב בתהלים "מקימי מעפר דל" והוא מזמן לי אבן טובה השווה אוצר שלם הרי טוב מאד, אולם מיד הוא לוקח ממני את המציאה ומוריד אותי מטה מטה ומצבי הרבה יותר גרוע משהיה קודם לכן, נעשה לי חושך בעיניים, ואז הבורא מקיים את המחצית השנייה של הפסוק "מאשפות ירים אביון" ומעלה אותי מעלה מעלה הרבה יותר מאשר קודם, נו אדרבה אתה יכול להסביר לי זאת? לאמיתו של דבר השיב לו בנחת סוחר היהלומים נסתרות דרכי ה' ובכלל לא שייך לחפש להבין את דרכי ההשגחה, אולם במקרה שלך דווקא אפשר להסביר מה שקרה ראה נא מה שקרה, ה' יתברך גמל עמך חסד גדול והמציא לך אוצר בדמות היהלום הגדול והיקר, ואתה היית צריך להודות ולהלל ולחשוב כיצד להפגין את היותך אסיר תודה על החסד הגדול, ואתה מה אתה עשית ההצלחה סחררה לך את הראש והשתעשעת ללא הרף עם האבן היקרה עד שכמעט שהפכת אותה לעבודה זרה ר"ל, בשלב זה ה' לקח ממך את האבן, אבל דווקא אז עמדת בנסיון וביאוש העמוק התרוממת למדרגה הגבוהה ביותר של בטחון בה', ובזכות זו שלח לך ה' אוצר גדול יותר אפילו מקודמו, עתה שכבר יודע אתה כיצד לנהוג בטוחני כי האוצר יישאר בידך לאורך ימים ושנים טובות, סע לשלום ושיהיה בהצלחה.

צ'ין אדם לחברו

מספרים על הרה"ק רבי ישראל "אהבת ישראל" זיע"א, שהיה מושל ברוחו ונוהר שלא לכעוס בכל מצב שהיה, ופעמים והיה מראה כעס מעושה רק מפנים ולחוץ. ומעשה באשה אחת שבאה אל הרבי בתחנונים ובצעקות שיתפלל ויברך את בעלה החולה, הדבר קרה לפני תחילת המנחה שהיה הרבי מקפיד מאד להתפלל לפני שקיעת החמה כהלכה. האשה בהפצרותיה לא הניחה לצדיק ללכת להתפלל, עד שיבטיח לה שתיושע, הראה רבי ישראל פנים כעוסות והכריז בתקיפות: "בגלל שאת מפריעה לי ומפצירה כל כך", הנוכחים נבהלו מחשש פן יסיים הרבי דבריו במשפט קשה, אך תוך כדי דיבור סיים בנעימות ואמר "שתהיה לו רפואה שלימה".

מסופר על הגאון רבי יחזקאל סרנא זיע"א ראש ישיבת חברון, שאמר פעם את הדברים דלהלן: האדם עם כל חטאיו והכעסתו את השם יתברך, עומד לפניו ומבקש ממנו על הארת פנים "ברכנו אבינו כלנו כאחד באור פניך", ואילו האדם לחברו ואפילו בידידו האהוב ביותר, גם על דמיון שווא מיד הוא בא להקפדה, ומונע ממנו הארת פנים ומראה לו פנים זועפות. וברור שלא זו הדרך.

הכעס מוחבא בקופסה

מסופר על הרה"ק רבי מנחם מנדיל מלינסק זיע"א אביו של הרה"ק רבי נפתלי מרופשיץ זיע"א, שפעם באו אליו שני בעלי בתים

מלינסק שהיו שותפים בכמה עסקים ולבסוף פרץ ביניהם סכסוך כספי גדול, כיון שכך ביקשו הבאים שהרב יפסוק במחלוקת שנפלה ביניהם, וקיבלו על עצמם בתקיעת כף לקיים את פסק דינו של הרב בלא עוררין. רבי מנחם מענדל נעתר לבקשת שני בעלי הדין, ולאחר ששמע את טענותיהם בפרטי פרטים, הוציא פסק דין שבו חייב אחד מבעלי הדין לפצות את חברו בסכום גדול. נתכרכמו פניו של אותו אדם שיצא חייב בדין, והחל משמיע באזני הרב טענות ומענות, מתוכן השתמע שאין בדעתו לקיים את פסק הדין, כפי שקיבל עליו בתקיעת כף שעה קלה לפני כן. קם הרב ממקומו ואמר לטרבן שלפניו בנימה של תרעומת: בשעה שהתמנתי לשמש מורה הוראה בעירנו, רכשתי לי קופסה מיוחדת במינה המונחת כל הימים בארון הספרים שבביתי, ומה אני מחזיק בקופסה זו שאיני נפרד ממנה אפילו לשעה קלה? להוי ידוע לך שבקופסה זו מונח הכעס שאני נוקק לו בתפקידי כרב וכדיין, וכשאני חש שעלי להזיק למידת הכעס לשם שמים, הנני שולף מן הארון אותה קופסה ונוטל מתוכה את מנת הכעס הדרושה לי באותו רגע, אולם עליך לדעת שאם אודקק לפתוח בגינך קופסה שמורה זו תשקע חלילה ביון המצולה, ולעולם לא תמצא מי שיוציאך משם. דבריו הנוקבים של רבי מנחם מנדיל שכנעו את האיש בעל הדין הסרבן להתנצל על הדברים המיותרים שהשמיע קודם לכן באזני הרב, והבטיח לקיים בלא שהיות את פסק הדין שהוצא נגדו.

הילולא דצדקיא

שבת קודש כ"ג אדר
הרה"ק רבי חיים חייקא מאמדור ב"ר שמואל (תלמיד המגיד - תקמ"ז)
הרה"ק רבי יצחק מאיר ב"ר ישראל מגור (חידושי הרי"ם - תרכ"ז)
הרה"ק רבי יצחק יעקב מביאלא ב"ר נתן דוב (דברי בינה - תרס"ז)

יום ראשון כ"ד אדר
הרה"ק רבי יצחק ב"ר חנוך העניך מאלעסק (תרס"ד)

יום שני כ"ה אדר
הרה"ק רבי אברהם גרשון מקיטוב ב"ר אפרים (גיסו של הבעש"ט הק' (תקכ"ה)

יום שלישי כ"ו אדר
הרה"ק רבי אליעזר ליפא מחאמעלניק ב"ר אלימלך מליזענסק (תק"ע)
הרה"ק רבי אהרן ב"ר שמשון (ד"ר גארדאן תלמיד המגיד - תק"ע)
הרה"ק רבי איתמר הכהן מדויקוב (תלמיד הרה"ק רבי ארון לייב מפרעמישלאן)

יום רביעי כ"ז אדר
הרה"ק רבי ישעי' שור אב"ד יאס ב"ר משה (כליל תפארת - תרל"ט)
הגה"ק רבי יוסף שאול נאטאנואהן ב"ר אריה לייבוש (שואל ומשיב - תרל"ה)

יום חמישי כ"ח אדר
הגה"ק רבי שמואל הלוי קעלין ב"ר נתן נטע (מחצית השקל - תקס"ז)

זכותם תגן עלינו ועל כל ישראל אמן

פרפראות

כידוע נתגדל הרה"ק ה"חידושי הרי"ם זיע"א (יומא דהילולא כ"ג אדר) אצל המגיד הקדוש מקאזניץ זיע"א. פעם עשה החידושי הרי"ם זיע"א סעודה ולבש בגדי שבת ולא ידעו טעם הדבר וסיפר אח"כ, שבילדותו היה פעם שישבו אצל המגיד כמה גדולים ופילפלו באיזה פשט בתוספות, והמגיד היקשה איזה קושיא ואף אחד לא ידע לתרץ הקושיא, והוא היה ילד ותירץ הקושיא, נתן לו המגיד סטירת לחי ואמר לו: אז קיינער ענטפערט נישט דארפסטו אויך נישט ענטפערין (אם אף אחד אינו עונה אזי אתה ג"כ אינו צריך לענות) ושכח הפשט, והיום נזכר הפשט שאמר אז לכן עשה הסעודה כנ"ל.

לע"נ

הר"ר צבי עליאש ז"ל
ב"ר יקותיאל יהודה ז"ל
נלב"ע כ"ב טבת תשע"ה תנצב"ה

קרית קרעטשניף רחובות

טל': 052-7144471 מייל: sipureitzadikim@gmail.com

בחסות רשת חנויות

גל פז